Contributed by Pierre Rousset
donderdag, 11 april 2013 - Last Updated donderdag, 11 april 2013

Het uitroepen van de ‘staat van oorlog’, het positioneren van raketten, dreigen met preventieve aanvallen, waarschuwingen aan buitenlandse ambassades… Het dictatoriale regime van Noord-Korea voert de provocaties op tot ongeziene hoogtes. Volgens commentatoren gaat het Kim Jong-un er vooral om zijn gezag te vestigen in de ogen van het leger, wil hij de Noord-Koreaanse bevolking verder ondergeschikt maken aan het leger en zijn positie in onderhandelingen met de Verenigde Staten versterken, vooral wat betreft het civiele nucleaire programma.

Dat klopt allemaal, maar gaat te gemakkelijk voorbij aan de meest recente provocatie van Amerikaanse zijde. In maart namen B52 bommenwerpers en F22 jachtvliegtuigen, uitgerust met nucleaire wapens, deel aan gezamenlijke militaire oefeningen met Zuid-Korea die een oorlog met Noord-Korea nabootsen. Washington heeft zo zijn steentje bijgedragen aan het ontstaan van de crisis op het Koreaanse schiereiland.

Washington, Seoel en Tokio hebben baat bij de stijgende spanningen. De VS grijpt deze aan als rechtvaardiging van de militaire bases in Zuid-Korea en op Okinawa in Japan en voor het versterken van de vlooteenheden in Azië. Japans rechts dringt aan op het versterken van het Japanse leger en maakt de publieke opinie rijp voor het verwerven van kernwapens. Net zoals Tokio gebruikt Seoel de huidige ‘noodtoestand’ om sociaal verzet tegen bezuinigingen weg te zetten – of zoals dat in het Zuid-Korea gewoonte is – de kop in te drukken. Anti-oorlogsbewegingen en de oppositie tegen kernenergie die opkwam na Fukushima worden gemarginaliseerd.

Het Chinese regime heeft geen problemen met de Noord-Koreaanse opstelling en zal nooit een hereniging van het Koreaanse schiereiland onder controle van Seoel tolereren. Net zomin zal het regime passief toekijken hoe de Amerikaanse macht toeneemt in de regio. China is de capaciteiten van zijn vloot in de regio aan het versterken. Peking wedijvert met India over invloed op de Malediven, neemt deel aan internationale oefeningen in het ‘beveiligen’ van maritieme handelsroutes door de Indische Oceaan en stuurde symbolisch een vlooteenheid naar de Middellandse Zee.

Noord-Korea is niet sterk genoeg bewapend om Japan of de VS te aan te vallen. Er wordt niet serieus rekening gehouden met een nieuwe oorlog. Maar de provocaties en contraprovocaties (B52□s en raketten…) zijn zo hoog opgelopen dat er zich militaire ‘incidenten’ voor kunnen doen die nog ernstiger zijn dan we afgelopen jaren al gezien hebben. De situatie is precair en moeilijk onder controle te houden. Wat er ook gebeurt, de spanningen in Korea wakkeren de militarisering in heel Zuid-Azie aan en dragen bij aan de verspreiding van kernwapens en een autoritaire opstelling van verschillende regimes.

De ‘veiligheidspolitiek’ van de grootmachten en autoritaire staten draagt bij aan een verontrustende spiraal van militarisering, ten koste van de bevolking. Uit het oogpunt van de bevolking van de regio zijn sociale bewegingen de beste waarborg van veiligheid; bewegingen voor nucleaire ontwapening en een einde aan kernenergie; bewegingen tegen de oorlogsdreiging en tegen het rechtse nationalisme. Internationalisme is het verbindingsstuk tussen deze sociale bewegingen.

Dit artikel verscheen eerder op www.grenzeloos.org